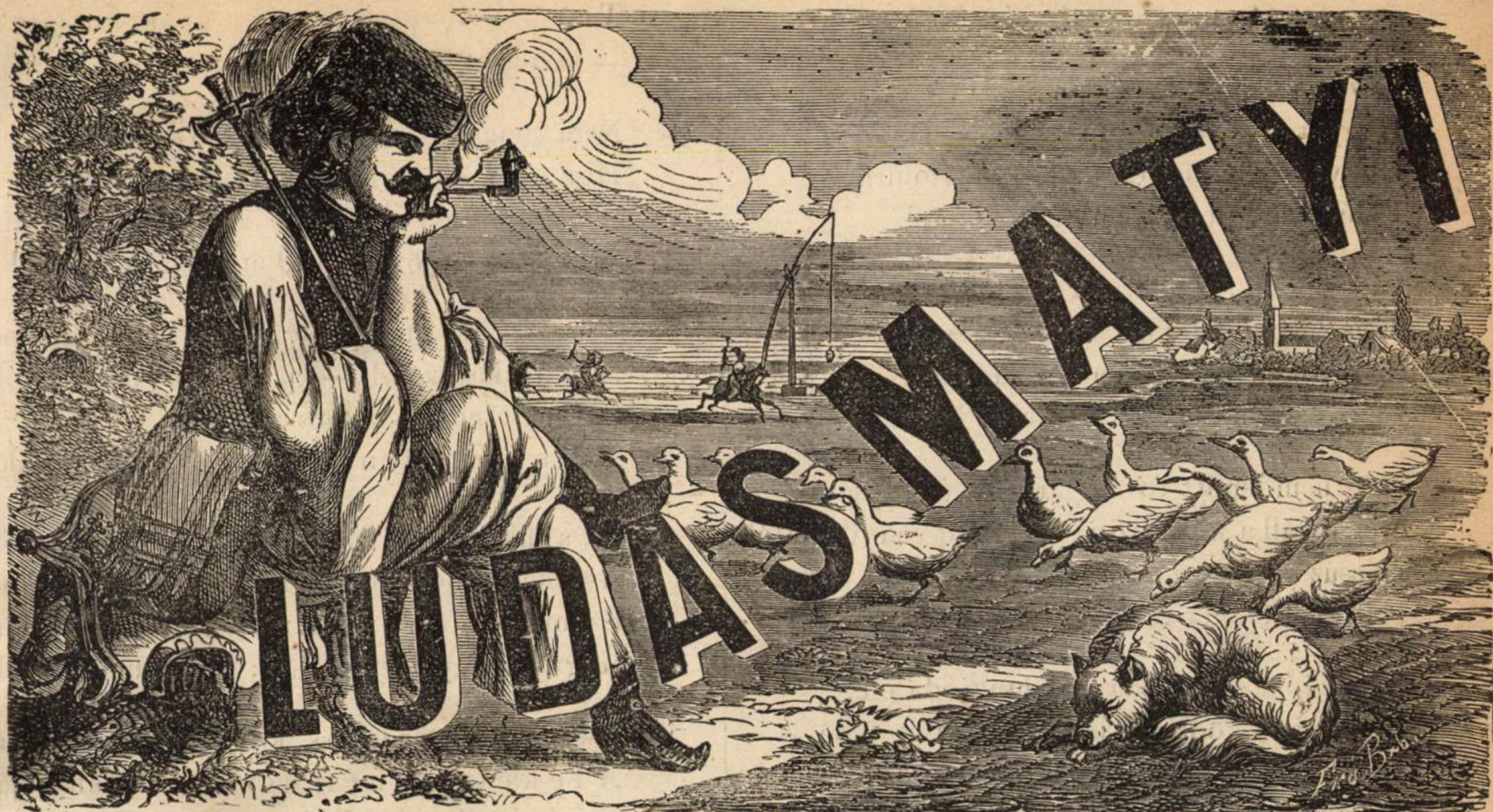

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik **minden vasárnap** ára 3 hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénz a KIADÓ-HIVATALBA **városháztér 6. sz.** alá küldendő.

Pest, Január 7. 1872. **2. szám.**

GYŰJTŐKNEK öt előfizető után *tisztelet-példány jár.* Egyes példány ára helyben: 10 kr.

Szerkesztői iroda: VÁROSHÁZTÉR 6. SZ, ide küldendő mindenféle kézirat, mely „Ludas Matyi“-nak van szánva.

Az uj bezirkerek ujévi marsa.

Ad rotám :Már siess hazádba vissza . . .

Rukkolj, rukkolj hivatalba szent seregem,
Forgasd pennád a miképen én szeretem!
Már beadtad elveidet s nagy hitedet:
Hisz tudod, hogy úri módon megfizetek.

Están bácsi vagy Simonyi bár mint zörög —
Jobboldali bölcseségünk mély és örök,
Egy-két fecske még nem csinál tiszta tavaszt,
Havazza be erélyednek föllege azt!

Uj alkotmány diplomatált harczosai.
Ti vagytok a világ-béke hű fiai!
Hatvanhetes alap legyen jelszavatok . . .
Jó ellátás, vagy elcsapás: válasszatok!

Itt az uj év, uj erővel talpra tehát,
Fogyaszthatja mindenki a sört s a theát,
S ha majd az az uj választás tűnik elő:
Jobboldali férfi legyen képviselő!

Ilyen pompás bevonulást hány falu lát?
Itt az uj év, rukkoljunk a nyilt kapun át!
Hogyha egyszer lábainkat már betevők,
Készségünkért elszeretnek a szeretők!

Egy torokkal elkiáltjuk nyólcz-ezeren,
Hogy a jólét óh magyar nép Bécsben terem!
Örömében lelkesülve válra emel,
Kvóta-tánczot jár alattunk ujra ha kell.

Becsüljük az uj alkotmányt, mint a kenyért,
Mit reánk a hivatalnak érdeme mért,
Fogjon pennánk jó vastagot, jó feketét —
Eltörölve, elpörölve még a mi szép!

Koncza fölött jóllakottan a bezirker,
Mint kalász közt a víg tücsök csipcsirippel.
A büróban Bécsnek fordúl s úgy neveti:
Hogyha a nép ősi jogát emlegeti.

Uj hatóság, uj év s élet lesz ezután,
Negyvennyolczas honfi vonúl félre csupán,
Várja mikor fordul a kor, — s hi a haza,
Kisül: hogy a Deák bölcsnek nincs igaza!

Herkó Páter.

Az ujév elején.

Lévén az időknek olyatén forgása :
Hogy a mult esztendő gyász sirját meglássa,
Hogy bele feküggyék örök nyugalomra,
Felébredést soha nem látó álomra!

Itt nyugszik, pihen már deres ősz szakálla,
És az uj esztendő sirja fölé álla,
Szép ifju arozával a merre sugárzik!
Fényes szeme villog, hó keble hullámzik!

Még nem lépett tova a mult év sirjától.
Még ott áll a kezdőn, s meghalt vén bátyától
Bucsúzik, — s egy kézzel áldást hint a sirra!
Másikkal felénk int, s egy könyvet tart irva!..

Jertek! menjünk oda, menjünk oda elé,
Im tartja a könyvet, jertek nézzünk belé. . . .
Huh! miféle ákom-bákom kaparás ez?
E kabbalisztikus fura izé mit tesz?!

Ni! egy útálatos szörny látszik e lapon.
Ott meg mintha henyék hevernének napon. . .
Itt meg ugy tánczolnak ezek a figurák
Mint a betanitott farkcsóváló kutyák . . .

Amott ismét mintha sajtolnák azt, a mi! . .
Ezt mintha részekre akarnák osztani. .
Ezek meg mintha ép' fajankók volnának
Amaz intésére bóllintást csinálnak. . . .

Emez is oly sötét, olyan rút fekete :
Mint az elátkozott lelkeknek tömege ;
Ni! hogy reszket, hogy fél, eltorzul pofája,
A világosságot épen ki nem állja! . . . .

Ez olyan mint egy rút, sáros mocsárfertő. . .
Amaz mint egy éhes feneketlen bendő. . . .
Kedves uj esztendő! tán Sybilla könyv ez?
De szeretnénk tudni, mondd kérünk, hogy mit tesz.

Én nem szóllok — ugymond — a jövő ott lépdel.
Atyafi jöjj erre! magyarázd, vagy tépd el
E kabbalisztikus ákombákomságot,
Elégitsd ki ezt a nagy kiváncsiságot!

Ime erre tart ám, — s a mint ide lépe,
Látjuk ám, hogy egy nagy kérdőjela képe;

Tudni akarjátok e jegyek mit tesznek?
— Szóllott — és ismerni ezután mik lesznek?

Nem ismeritek ez utálatos szörnyet?
Hisz egész éltetek járma alatt görnyed,
Közösügy a neve. A többi mind ennek
Átkozott szülötte. — Ő anyja mindennek!

Ezek a kik emitt henyélnek a napon
A muszkavezetők, — penziójuk vagyon!
Ezek a tánczoló ebforma figurák.
Bors szem Jankó és más irodalmi rimák.

Ez, a mit sajtolnak, hát nem gondoltátok?
Hát nem ismeritek? elárvult hazátok!
Eztmeg mit részekre akarnak osztani:
Magyarul ugy hivják hogy: Gesammtmonarchi!

'S ezek a Fajankók, kiknek ha azt mondják,
A fekete fehér, vagy viszont, ráhagyják!
Fejük bóllint, nyelvük „szavazzunk“ ot pereg
Hát nem ismeritek? a mameluk sereg.

Ezt a sáros fertőt meg 67 óta . .
Ismerhetitek már, ugy hivják, hogy kvóta!
Se nagy bendő, melynek párját soh'se lelik,
Birodalmi kassza, — sohameg nem telik.

S e sötét tömeget sem ismeritek tán?
Mindennap halljátok nevét : ultramontán.
Tritytroty et consortes ez a fekete had,
Világossággal él, 's sötétségben marad.

Így szólt, — s aztán eltünt, az ifju év pedig
A sirt oda hagyva lábra kerekedik,
Hidegen vissza néz, mutatja a könyvet . .
'S távozás a közben reánk gúnymosolyt vet!

Mit vártok? — kiáltja — a mint vetettétek
Ugy feküdjetek benne, ugy ám értettétek!?
Milyen volt a kezdet, olyan leszen a vég,
Vagy nem tudtátok ez igazságot már rég!?

Most már fiam Matyi! a mint elkezdetted
Az uj év fonalát s kezeidbe vetted,
Szives olvasóddal — kivánom — egy végben :
Gombolyithassad le friss jó egészségben.

Vig Ferke.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Ördögszára Bordája,

vagy is tiszteletes tudós Szent Péteri István uram az ur Jézus Krisztus haszontalan szolgájának hét prédikátziója a dohányzás ellen. Anno 1705.

VII-dik Prédikátzio.

Füstös Bátyánk dul, ful, mint a talpa égett eb, s igy minitál: „ha egy papot magát találnék egyedül, vagy katona koromban találtam volna valahol, fölfogattatnám vagy fölfogattattam volna vele, hogy soha teljes életében a dohányzást ne increpálja “

Felelet. Ugy, hát a lélek ellen dulakodó vagy te, egyenlő a vakmerő Zsidókkal Krisztus gyilkolóival! Tehát si non arte, marte, si non capit scientia, capit szokolcza; si non sufficiunt argumenta, sufficiunt arma. Lassan jó szász! nem eben áll a ló-halál. Ne tovább, hanem csak a meddig a láncz ér. Lásd ha a kalmárok ebe lánczra van vetve, messzebb nem mehet harapni csak a meddig a láncz ér, azt marhatja meg csak a ki hozzá közel megyen Horog az orrodba, füstös szájadba pedig zabla!

Ha mint afféle violentus Invasor orczátlanul rá mégy a jámbor emberre: az tégedet ijedtében ugy megtalál egy golyóbissal bökni, hogy eszed nélkül harapod a a földet, mint a kuvasz.

Ha te valahogy valami szegény papot megijesztenél is, de ez által a többi papok száját be nem dughatnád s nyelvüket meg nem foghatnád, mert mások csak korpáznak éktelen füstölgetéseidért.

Bezzeg Füstös Bátya! ugyan vellicálod te az igazat.

Füstös Bátyánk még ezt is fecsegi, „nem nátházik meg a ki dohányoz.“ Efféle aprólékos giz gaz ellenvetésekkel én nem pepeslek, jól tudván, hogy az eddigi argumentomokkal eléggé meg agyalám füstös bátyánk ellenvetéseit.

Mikor látja hát által Füstös Bátyánk a dohányozás szabados voltának okát? majd akkor, mikor a borjuk fennt az égben szárnyakon repülnek, vagy mikor a szarvasok a levegő égben járkálván, legelnek, még pedig februárius 3-án.

Im látjátok kegyes olvasók, mely töredékeny és szúette nádszálakkal és hajlós kákabuczkákkal támogatja Füstös Bátyánk az ő néki igen tetsző Dalilláját a dohányozást.

Váltsd meg élő ember a drága időt, fogadj szót idején és tarts penitentiát.

Ember kivánok a lelkednek idvességet!

Térjetek meg hát Tabachó Heluók! S penitenziatartástuknak bizonyságára az ördög bordélyát lába-fejestől a pipát pipaszárostól törjétek össze és rontsátok porrá, mert titeket Tabacho-Heluok pipástól utál az isten.

De félek, hogy most csak olajomat s munkámat vesztegetém, malomban hegedülök, siketeknek beszélek, kutyakölyköket fürösztök, kik bárányokká soha sem változnak.

No tudja meg a posteritás, hogy volt Próféta az Izraelben. Ha a. o sem az urnak parancsolatja vissza nem rettenti, sem igéje nem indithatja jobb utra a Tabachó Heluókat, én egyebet mondani nem tudok nekik, hanem csak a mit Szent János én előttem mondott Jelenések 22. r. 11. v. „a ki fertelmes, legyen fertelmes ezután is.“

Domine miserere . . . Ámen.

A helység kalapácsa

Petőfitől.

Hősköltemény 4 énekben.

Első ének.

Szeretnek az istenek engem,
Rémitő módra szeretnek :
Megajándékoztanak ők
Oly ritka tüdővel,
Mely a csatavészek
Világrenditő dúlakodásit
Illendően elkurjantani képes,
S melyet tőlem minden kántor irigyel.
És hogy férfi legyen,
Méltó a tüdőhöz,
Lőn az égi hatalmak irántami hajlandóságából
A széles tenyerü Fejenagy !
A helységi kovács,
Vagy mint őt a dús képzeletü nép
Költőileg elnevezé :
„A helység kalapácsa.“ —
Ti, kik erős lélekkel birván
Meg nem szeppentek a harczi morajtól,
Halljátok szavamat !
De ti, a kiknek szive
Keményebb dolgoknál
A test alsó részébe hanyatlik,
Oh ti kerüljétek szavamat!

* * *

„Ámen!“ szólt az áhitat
Szent hangján
A menny szolgája; s az egyház
Négy fala, régi szokása szerint
Komolyan mondotta utána, hogy „Ámen.“
A nép pedig a mely esti imára
Gyülekezett a szentegyházba, azonnal
Elhordta magát,
S egy-egy kancsó bor előtt
Otthon vagy a csapszék asztala mellett
Dicsérte az Istent.

A becsukott templomban csend lett;
Nagyobb csend nincs a mocsárok partjainál sem,
Mikor a gém, bibicz s béka elalszik.
Csend vala hát;
Csak két éhes pók harczolt
Életre, halálra
Egy szilvamagon hizott légy czombja felett;
De oh balsors! a czombot elejték.
Egy egér fölkapta, s iramlott
Véle az oltár háta mögé
A tiszteletes reverendájába,
S lakomáz vala....
S a pókok szeme koppant.

Hah, de mi szörnyü zaj,
Mily lárma riasztja
Egyszerre az egyház
Temetői nyugalmát!
Mennydörgés?
Vagy kásának forrása fazékban? . . .
Nem!
Ott ember hortyog.

Ugy van! ez emberalak,
Egy zugban két öklére hajolva
Alszik . . . . hanem ime fölébredt,
Miután elhortyantotta magát.

Ásít . . . . szemeit dorzsölve körülnéz . . .
Lát és sejt . . . sejtése pogány.
Megy az ajtóhoz; megrázza kilincsét.
És rázta hiába.

Éles eszével
Átlátta azonnal
A dolog állását,
És ezt mondotta: „Bezártak".

S még egyszer mondotta; „Bezártak".
Azután, mint férfihoz illik,
Téged hiva segédül
Lelki jelenlét!
S kére: ne hagyd el.
S te nem hagytad el őt.
Védő szárnyadnak alatta
Ily gondolatok születének
Nem tökkelütött koponyájában,
Mialatt órát mutató ujjára tevé;

„Hogy szabaduljak?
Kiabálni potyára.
Valamint a puskagolóbics
Kétannyira nem megy,
Mint a mennyire megy:
Szintugy az emberi hang.
Igy hát hahogy ordítnék is,
Meghallani nem volnának
Képesek a falubéli fülek,
Mert innen a helység
Majd félórányira fekszik
Lenn a völgy tenekőjében. —
Leugorjam az ablakon által?
Az igaz, gyerkőcze-koromban
A cseresznyefa legtetejéről
Gyakran ugortam alá,

Ha csősz-szagot érzék.
De az régen volt. Már az idén
A negyvenedikszer
Értem meg a krumplikapálást.
Lelkem hüvelyét
A férfiuság kora
Megnehezité;
S ha leugornám:
Nyakamat szegném,
Vagy más bajom esnék."

Igy főzte a gondolatok seregét
Feje bográcsában
A bölcs férfiu, a ki
Az idén már negyvenedikszer
Éré meg a krumplikapálást.
Ezután folytatta tünődve:
„Mást kell kitalálnom.....
Vagy itt huzom ki az éjet,
S ez nem lesz módnélküli mulatság."

S komoran nézett a híg levegőnek
Egy pontjára,
Miként a gólyamadár néz
Fenekére a tónak,
Mikor a prédát lesi, melylyel
A kémény tetején
Várakozásba merült fiait
Megvendégelni akarja.

„Megvan.... ahá, megvan! rikkanta,
S komoly orczájára derü jött;

Mint kiderül példának okáért
A föld, mikor a nap
Letépi magáról
A felhők hamuszin ponyváját;
Szintén igy kiderül
A sötétlő konyha is éjjel,
Ha kólyika kezdi gyötörni
A mopszli kutyácskát,
S a tekintetes asszony
Rémülve kiált
A cselédi szobába:

„Panni te! kelj fel,
Rakj tüzet, és melegits téglát....
De szaporán!"
Panni pediglen
Föltápászkodik.... egy két
Botlásnak utána
Kijut a konyhába..... kohával, aczéllal
Meggyujtja a taplót,
Taplóval a kéngyertyát,
Kéngyertyával a szalmát,
Szalmával a fát,
Hogy téglát melegitsen
Hasacskájára a mopszli-kutyának.
Mondom: valamint ilyenkor
Kiderül a konyha sötéte,
Ugy oszlott aború
Hősünk komor orra hegyéről,
Midőn e szót ejtette ki: „Megvan!"

S a kiváncsi világ azt kérdi mi van meg?
Hegyezd füledet
Kiváncsi világ!
Lantom neked elzengendi; mi van meg?
S ha ekkorig aggodalommal
Néztél hősünk sorsának elébe,
S netalántán arczodat
Érette a búnak könnye füröszté;
Most már szemeid pilláin
Az öröm könnyének
Gyöngye ragyoghat,
Mint fekete átila dolmányon
A csinos ezüst gomb. —
Mert megvagyon a szabadulás terve,
Jeles terv! illő
Ily okos emberhez.

„Sikerülni fog és sikerülni kell!
Mondá a szentegyházi fogoly diadalmasan.
„A toronyba megyek fel,
És a toronyablakon által
Leereszkedem
A harang kötelén....
De ha megkondul?
Majd ugy intézzük a dolgot,
Hogy szólni ne tudjon
A kötél jó hosszu.

Mig a bölcs férfiu tervét,
Leleményes eszének
Fényes tanuját,
Teljesülés koronázza:
Pihennénk tan egyet — aztán
Uj erővel
Térjünk a tettek más mezejére.

(Folytatjuk.)

Sziporkák.

Mit gondolsz anyjok! uj évre mivel lephetnénk meg leginkább leányunkat? Szép öltözet ruhát, zongorát vagy mit is vegyünk számára? kérdé a virilis paraszt gazda feleségétől.

Tudja kend mit apjok! tanittassuk meg azzal a pesti tánczmesterrel titokban francziául — válaszolá a tudákos oldalborda.

Egy kisvárosi bál alkalmával megtetszett a fővárosi uracsnak egyik csinos leányka s minden bemutatás nélkül elkezdett neki udvarolni.

Mi uraságodnak neve? kérdé a leányka.

— „File" mondá a gavallér, és kegyedé?

— Mari

De a családi neve?

— Mile. —

Ugy hát igen össze illünk, mert kettőnkből lenne egy filemile.

Lássa édes barátom! szóla az apa egy házasulandó fiatal emberhez, önnek egy jó gazdasszonyra volna szüksége, s az én Erzsim pedig a gazdaság körül ökrök közt nevelkedett fel.

Sajnálom, hogy nem házasodhatok bele a nemes családba — válaszolt az ifju — de én a szarvaktól nagyon félek.

Egy mérnök betérvén egy utszéli kurtacsárdába bort parancsolt magának. Kapott is, de oly átkozott rabvallatót, hogy mikor megkóstolta, minden adóssága eszébe jutott azonnal s még a mellé a füle is kétfelé állt tőle.

Nem hozhatna csaplár uram gyengébbet — kérdé a mérnök.

Gyengébbet? hozhatok biz én uram! s azzal befordul a csaplár a kármentőbe — felében vizet tölt az üvegbe s azzal elébe teszi a mérnöknek e szavakkal: „tessék! ez már gyengébb."

Hadd lássuk, mond a mérnök megkóstolván a lőrét. Az igaz, folytatá, ez már gyengébb, de nekem ugy tetszik, hogy a mi mesterségünk nagyon hasonló egymáshoz.

Hogy érti ezt uraságod? — kérdi a csaplár. — Hát a mennyiben mindketten az elemeket mérjük, — én a földet, — maga pedig csaplár barátom a vizet

---

Öcsém uram! ezután már tegye félre bolondságait, itt az ideje hogy megnőjjön az esze, — korholá az öreg úr leendő vejét, kit csapodárnak s könyelmünek ismert a világ.

— Félre teszem uram bátyám! félre, hanem szives engedelmével még teszek utoljára egy hóbortot, mely felér minden eddigi hóbortjaimmal.

„S mi lesz az? kérdé meghökkenve az öreg ur."

— Az édes uram bátyám! hogy elveszem a leányát.

Angolosan.

Egy ángol és egy amerikai komoly szóváltásba keveredtek egymással Az ángol végre felkiálta:

Uram ez sértés!

Nem tehetek róla, viszonzá az amerikai, megmaradok szavaimnál.

Akkor uram találkozni fogunk!

Jól van. —

Másnap találkozott a két ellenfél, kezében pisztolylyal.

Az ángol először lött és hibázott.

Most az amerikain volt a sor. Ez felemelé pisztolyát és czélzott.

Megálljon ön! riadt rá az angol — én megveszem öntől e lövést

— Hogy veszi meg?

„Ötszáz font sterlingért."

— Az kevés, az ön élete többet ér — s azzal ismét czélzott.

„Megálljon csak, ön igen követelő, tehát . . . .

— Tehát halljuk!

„Adok ezer fontot."

— Elfogadom, szólt az amerikai s felvévén és nyugtázván az ezer fontot, azt se mondta az ángolnak bakfitty!

Örvendetes tudomásul.

Alólirott a farsang beálltával nagy lelki örömmel adja tudomására a bámuló világnak, nem különben a főtisztelendő kanonokoknak, plébánusoknak és nemzetes papgazdasszonyoknak, hogy hazánk koszorus költőjét

Ebkérdi Pált

sikerült a Ludas Matyi elől elhalásznia; ki is az igaz hitü és nyilt homloku publikum kedélyét a legeslegfrissebben sült rigmusok s egyéb kedvszotytyantó tréfák által fogja felüditeni, s az örök kárhozattól megmenteni.

Mátyás Deák

a tömjén füsttel beszentelt s Péterfillérrel megspékelt „Hunyadi Mátyás" névre bérmált intézetnek garaboncziás deákja.

Kalászatok.

Mária Antonia midőn a vérpadra lépett volna, megbotolva a bakó lábában, mosolyogva jegyzé meg: Bocsásson meg uram, nem szándékosan tevém.

Archimedes, — midőn az ellenséges katonák szobájába rohantak — a szobapadozatán épen mértani kombinátzióba volt elmerülve s midőn már a barbár katona fegyvere szivéig hatolt, még akkor is igy kiálta fel: csak a köröket ne bántsátok "

Egy csillagász, midőn lélekzetét mind inkább inkább érzé öszveszorulni s arczán már a halál verejtéke gyöngyözött, azt kérdezte orvosától: „hány óra?"

— Minek azt önnek tudni?

Hogy tudjam, mikor haltam meg, viszonzá mosolyogva a csillagász.

Damjanich az utolsó perczben, midőn már a kötelet nyakába veté a hóhér, mellyel szakállát is oda szoritotta, igy rivalt a hóhérra: „bakó vigyázz, fel ne borzold a szakállamat."

Uj esztendei könyörgő levél ! !

Nagyméltóságu gróf Lónyai Menyhért m. kir. miniszter elnök urhoz, mint kegyes pártfogó urunk ő excellenicziájához intézett alázatos könyörgő levele alolirottaknak:

Nagyméltóságu kegyelmes urunk s pártfogónk!

Bölcsen méltoztatik azt nagyméltóságodnak tudni hogy van nekünk egy örökös esküdt ellenségünk, az isten nélkül való Ludas Matyi! ki mind a mi méltatlan és semmirevaló személyünket, mind nagyméltóságod drága perszonáját, minden kigondolható uton, és alkalommal, versekben, képekben, sziporkákban, szurkapiszkákban sat. sat. bántalmazza és üldözi, nem használván e tekintetben a mi lucskos nyelvünk öltögetése semmit: alázatosan instáljuk azért hát Nagyméltóságodat, méltóztassék kegyesen megparancsolni, hogy a most beállott uj év folytán a m á s o k m e g b e c s t e l e n i t é s é é r t nekünk kiadatni szokott gázsi dupla mértékben adassék, hogy magunknál még czondrább egyéneket fogadhassunk ama remek mesterségre.

Kik egyébbiránt a legalázatosabb lábnyalással vagyunk

Borsszem Jancsi.
Hirdongó Józsi.

Gyász jelentés.

A Dunapataji választókerület szégyentelt szivvel jelenti: — miszerint 48-as nagyrésze különösen Kalocsa városa 1073 választó polgára a jobboldali kórban elszenderült, miután decz. 20-kán a megyei bizottmányi tagok választásánál 11, s általában — ujdonsült jobboldali egyént választott meg.

Jelenti továbbá, hogy a hazafisági egészség, csupán a D.-P a t a j-, O r d a s-, L a k-, S z.-B e n e d e k-, U s z o d és F o k t ő n áll jólábon, miután az első választási helyen 10, ez utóbbi helyeken pedig 2—2 tisztán baloldali választatott meg.

A megszomorodott szivü, de meg nem tántorodott hü 48-asok.

Diskurszus.

Iczig szomszéd és Mihály gazda közt.

Iczig: Ugyan mith gundhul khend Mihály bácsi, mi khölömbösség van a most kinevezett hivatalnok sereg, meg a 61-ben elszalaszthutt Bach beamtherek khüzütt?

Mihály: Már hogy tudnám én azt, nem vagyok én olyan politikus eszü mint szemszéd! Én a különbséget a szomszédtól akarom hallani.

Iczig: Háth thodja meg khend Jánus akarom mundani Mihály gazdha! a Bachbeamthereknekh a nevük vult csász. kir. azthán elis császkhiráltak; ezeké meg m. kir. Meglássa khend, gyün még idő mikhur ezek is elmászkhirálnak.

Mihály: De én még más különbséget is látok ám szomszéd!

Iczig: Ogyan mith?

Mihály: Azt, hogy mikor anno 61-ben a csehek és németek elmenettettek a magyar kormány egy évi fizetéssel abfertigungolta őket; most meg a ki nem volt valami nagy urnak a sógora, komája, atyafia, vagy kereszt fia, hát elmehet . . . zabot hegyezni, vagy koldulni január első napjától kezdve a kegyes lelkü belügyminiszter rendelete értelmében.

Iczig: Spittze gepore . . . az a belügyminiszter az ország kaszszájára nagyobb zsidót játszik, mint a mi nőnek látszik.

Epos.

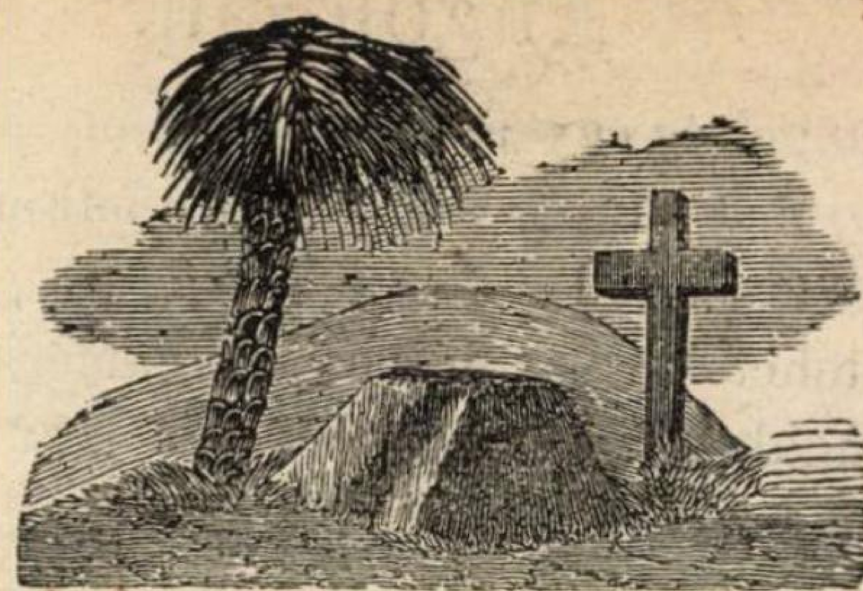
a szvinyiczai és ujhelyi höshöz mint a nyulak generálisához.

Bőze fináncz generál vártán Ujhely piaczán áll,
Zug mint orkán, jobban már nem férhete torkán.
Vélnéd bősz bika bömböl, vagy tán csökmei sárkány?
„Éljen“-t úgy ordit vásáros Lónyai pártján.

Hős Jankó! eladó lelket trafikálna Menyusnak,
Tette Komáromi Jóskát főkortess fuvarosnak.
Nincs eladó szavazat, nincs három kurta forintért..
Százakat adna ha bár vásárló Lónyai Menyhért..

Sőt ha beszédes Jankó el nem hordja az irhát.
Megtapogatták megdögönyözték volna bizonynyal
Hogy most kinjában csőstől . . őkeme mirhát:

Ludas Matyi.

Gyász jelentés.

Ludas Matyi úgy a maga, — mint jó czimborái, névszerint: **Papirrágó, Kotnyeles, Piri Palkó, Herkó Péter, Ánti Páter. Hasli Mózes, Kis Bőgős, Az igazügy kortese, Joskó Zazravecz, Vén krónikás** sat. sat. nevében megszomorodott szivvel jelentik szeretett s nagyrabecsült udvari poétája — illetőleg Ludasmatyizó társuknak a

Nagy Bőgősnek

Viszkereszt napján általános tunyaságból származó **lustaság** folytán történt gyászos kimultát.

A megboldogultnak hült tetemei a Ludasmatyi ujévi 1-sőszámában takaritattak el örök nyugalomra, — a gyász tisztelet Pesten a kis pipai kemény asztal mellett tartatván meg felette.

Béka poraira!!!

Zsiga pósta.

Névtelennek: Ön megrójja, hogy Ludas Matyi a „mamelukok karácsonyfája“ feliratu képen együtt hozta Görgeivel Deák Ferenczet. Ön bizonyonyosan nem tudja, hogy Deák Ferencznek lelki testi barátja, magyarán mondva kenyeres pajtása Görgei Árthur, lévén neki leggyakoriabb látogatója. Ergo vigyorgó! ha a két dudás elfér egy csárdában, elpöfékel egy szobában, vigan adomázva a siralmas mult felett; nem látjuk át, már miért ne húzhatnánk! pardon.. pingáltathatnánk az öreg bölcset Görgeivel ha nem is egy ágra, de egy fára.

☛ A jelen számot megküldöttük **mult évi előfizetőinknek** is. Azok, kik még előfizetéseiket be nem küldötték, de lapunk pártolói akarnak maradni, megtartják; kik pedig járatni nem kivánják továbbra, egyszerüen **retour-oztatják**, ráirván: „nem fogadtatik el.“

Ludas Matyi kiadó hivatala.

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly.**

Pest, 1871. Nyomtatta idősb Poldini Ede, úriutcza 7. a.